

ubetinget binde Aktionærerne til en hvilken som helst Beslutning, som Repræsentanterne maatte tage. Skulde det nu ske, at der maatte være en eller flere Aktionærer, som have en anden Opfattelse og virkelig ville prøve ad Rettens Vej, om deres Opfattelse er den rette, ser jeg i og for sig ikke, der er nogen saa forfærdelig Ulykke i det. Jeg tror nok, at de, naar de komme til Domstolene med deres Sag, skulle faa at vide, at de Udtryk, som findes i Nationalbankens Oktroj, ere saa skarpe og alt omfattende, at der intet er for dem at protestere imod.

Det Spørgsmaal, som det ærede Medlem for Højrup (Deuntzer) var inde paa med Hensyn til § 17, kan jeg i Overensstemmelse med mine Udtalelser i Formiddags besvare derhen, at selvfølgelig kan Regelen i denne Lov forandres; hvis Nationalbanken er enig deri, hvis baade Nationalbanken og Lovgivningsmagten kunne blive enige, kunne Reglerne selvfølgelig forandres. Det ærede Medlem var igen inde paa den Tanke — sin Yndlingstanke, kan jeg gerne sige, i dette Forhold — at kodificere Bestemmelserne angaaende Nationalbanken og udarbejde en helt ny Oktroj. Jeg vil foruden af de Grunde, jeg nævnte i Formiddags, meget fraraade det af en anden Grund, nemlig at skal man til at pille alle de forskellige Paragraffer fra hinanden og sortere det ud, som ikke er i Kraft længere, og sy dem sammen igen, som blive tilbage, bliver det sikkert Indledningen til, at vi paa ingen Maade kunne blive færdige med Sagen i denne Rigsdagssamling, og som jeg nævnte i Formiddags, er det noget, jeg tror, vi skulle stræbe henimod, og som vil have meget stor Betydning for alle dem, som ere interesserede i denne Sag og ikke mindst for Staten og Regeringen. Nu siger det ærede Medlem, at der er ikke saa faa, som ere interesserede i at kende Nationalbankens Oktroj; der er alle Aktionærerne. Jeg vil sige, at de Aktionærer, som ikke kende Oktrojen, ville ikke lære den at kende, selv om den kommer i en ny Udgave, og de, som kende den, behøve ikke at have den skrevet om for at kunne opfange i deres Erindring og Forstaaelse, hvorledes Oktrojen bliver, naar disse forholdvis faa og klare Bestemmelser komme til, som omhandles i dette Lovforslag.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Filialer, som det ærede Medlem for Randers Landkreds (Bjerre) igen rejste med stor Energi, fremsatte han en Udtalelse, som lød lidt underlig for mig. Han sagde: Vi

maa dog kunne forlange Filialer af Nationalbanken til Gengæld for den Begunstigelse, vi give den ved Seddelmonopolet. Men man kan ikke forlange Gengæld to Gange. Den Gengæld, Nationalbanken giver for Seddelmonopolet, bestaar i den Afgift, Nationalbanken skal svare til Statskassen, 750,000 Kr. med forskellige eventuelle Tillæg. Er man af den Mening, at denne Gengæld er passende og rimelig, hvad jeg tror, de fleste ville være, kan man selvfølgelig ikke sige i det samme Aandedræt, at Banken skal give Gengæld for Seddelmonopolet gennem Oprettelse af Filialer. Vil man have flere Filialer oprettede, tror jeg, man maa være paa det rene med, at saa maa man slaa af paa Fordringerne til den aarlige Afgift. Saa bliver Spørgsmaalet, hvad man i saa Henseende skal gøre, om det vil være rigtigt at gøre dette til Fordel for nogle enkelte Byer — thi jeg tror rigtignok, at hvis der skulde dannes Filialer af Nationalbanken i det Omfang, det ærede Medlem gjorde sig til Talsmand for, vil Afgiften fuldstændig forsvinde, maaske vilde vi endda komme til at give Banken Penge til —, men skulde der altsaa oprettes Filialer i nogle Byer, og man derfor skulde gøre et betydeligt Offer ved Nedsættelse af den aarlige Afgift, tror jeg dog, de fleste ville sige: Nej, det er bedre, vi nu blive ved den Afgift, vi kunne faa, og saa lade den ene By klare sig lige saa godt som den anden gennem de Bankforretninger, som ad naturlig ordentlig Vej opstaa i disse Byer.

Formanden: Folketingsmanden for Randers Amts 3die Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Bjerre: Overfor den højtærede Justitsminister maa jeg sige, at de Byer — København, Aarhus og andre Byer —, der have Filialer, jo ikke ere interesserede i at faa en ny Filial, og de ville altsaa sige, det er bedst, at Staten faar en stor Afgift. Men andre Egne — og det er vel nok de fleste og de største — vare bedre tjente med i Befolkningens Tarv at sige: Hellere, om det skal være, en mindre Afgift! Filialerne ere af større Værdi for Næringslivets Opkomst og Trivsel end et halvteller et helt Hundredetusind Kroners større Afgift. Men at de Byer, som have Filial, tage et andet Standpunkt, kan jeg forstaa. Der staar Interesse mod Interesse. Naar jeg har fremhævet det, har jeg gjort det dels af Hensyn til de store Byer, som det med Rette tilkom at